

SIRENER

ANNA
LINDBERG

www.dockhaveri.se
Omslagsfoto: Jenny Jarnstedt
ISBN: 978-91-87183-22-5
© Anna Lindberg 2017

- VAD TYCKER DU egentligen om mig?
- Vad menar du?
- Du säger ju aldrig vad du tycker.
- Det gör jag väl.
- Eller hur.

Vi har just beställt varsin apelsinjuice. Det är tre säten i vår rad, men det är bara vi som sitter här. På det lediga sätet har vi ställt vårt handbagage. Hon har en svart läderväska med fransar, jag en glansig tygväska. Båda är fullpackade med böcker; Lonely Planet och pocketar som ska räcka i tre veckor. Ur ytterfacket sticker hennes telefon upp, satt i flygläge. Vi sätter på oss våra sovmasker och lutar oss tillbaka.

Innan jag somnar känner jag hennes hand runt min handled.

– Vi kommer att ha det så bra.

Jag nickar och ler.

Sömnen blandas med flygradions raspande engelska. Jag drömmer om vitmenade väggar, mörkhyllta män, paraplydrinkar och gassande sol. Vi är unga och vi har sommarlov från läkarprogrammet för första gången. Allt är inom räckhåll. Jag lutar huvudet mot hennes beniga axel.

Planet dundrar fram genom himlarna, och det känns som om vi bara har varit i luften en halvtimme när jag vaknar av att FASTEN SEATBELTS-skylden slås på och vi går ner för landning. Vid en kraftig högerlutning ser jag Aten avteckna sig bortom hennes profil, näsan liksom sammanvuxen med pannan; det får henne att se lite förnäm ut. Staden liknar ett tetris som sprängt sig utanför skärmens gränser, en vitgrå lav över landmassan. Havet en turkos svalka. Där ska vi skölja av oss alla kunskaper och bara vara kroppar.

Jag vet hur hon ser ut i bikini; som ett spjut.

Jag vet vilka blickar vi drar till oss.

Jag vet att vi kommer att kasta oss genom vågorna, gång på gång.

Här är vi, här ska vi vara.

Vi sitter på ett café i hamnen med varsitt glas vitt och väntar på båten som ska komma in. Här är fult och vi är vackra. Här arbetar män med att släpa last av och på de gigantiska skeppen. Här är Grekland inte vitblått, utan grått.

– Skolios, säger hon.

Jag vänder mig om, spanar bland de glänsande ryggarna.

– Vem då?

– Adolescent idiopatisk.

– Jag ser inte, vem?

– Titta lite till.

Jag betraktar de arbetande männen. De är nog i tjuugoårsåldern, men deras kroppar ser äldre ut. Det är något med motståndet i deras rörelser. *Lyft, dra, lyft, dra*. Jag ser ingen skolios, hon lurar mig. Sedan får jag syn på en äldre man som verkar vara arbetsle-

dare, till skillnad från de andra bär han overall. Han gestikulerar ivrigt åt de andra, *kom närmare, kom närmare*, och genom tyget avtecknar sig skuldrorna, den vänstra längre upp än den högra. Jag försöker visualisera ryggraden genom tyget, var krökningen sitter och exakt hur stor den är.

– Trettiosju grader, säger hon belåtet och smuttar på vinet.

– Trettionio, replikerar jag.

– Bara i ditt huvud.

Jag tar en klunk vin. Männen har märkt att vi pratar om dem och en av dem ropar något, men orden dränks i ljudet av en båt som skrider in i hamnen.

– Jag hatar båtar, fnysar hon.

– Du hatar allt som du inte förstår.

– Hej bror duktig.

Våra blickar vänds mot fartygen. De förvandlar hamnen till en miniatyrvärld. Skroven är kolossala, omänskliga. Jag försöker föreställa mig hur det vore att ligga och flyta i vattnet där bredvid ett av dem. Undrar hur stor del av båten som ligger under ytan? Kan jag någon ekvation för det?

– *You have fire girls?*

Plötsligt står de vid vårt bord, hela gänget utom

arbetsledaren. Han som frågar har snaggat hår och en glittrande diamant i ena örat – har killar det här? – och placerar handen på min stolsrygg.

– *Sorry, we don't smoke*, säger hon.

Han har den sortens sneda magmuskler som bara kommer av hårt fysiskt arbete, som liksom pekar nedåt mot könet. För en sekund minns jag inte vad de heter. Jag letar i minnet, men allt jag får upp är en illustration av en köttig kropp, allting blottat. Han ler och låter handen snudda vid mig; en skälvning längs ryggraden. *Obliquus externus abdominis*, dyker det plötsligt upp.

– *First time Greece?*

Jag svarar snällt, som vanligt:

– *Yes, first time here. Very nice.*

En annan av killarna, håret uppsatt i en tofs, ställer sig bredvid henne. Ta flank, tänker jag av någon anledning. Sedan: markera. Hon kastar en blängande blick, först på mig och sedan på honom. De andra står kvar i dörröppningen, fyller upp den med sina arbets kroppar. Som ett fotbollslag uppställt för en hörna, tänker jag. De bästa spelarna har skickats ut på motståndarens planhalva, men det kommer inte att lyckas.

– Båten är här nu, säger hon.

Jag sveper det sista i glaset, sträcker mig efter väskan samtidigt som jag lutar mig mot hans arm. Andas in lukten av varm killhud, ler laget runt.

– *See you later*, säger jag.

Vi reser oss och går ut i hamnen.

*

Båten mellan Santorini och Ios tar bara en timme, brisen är varm och sydlig. Vi står på akterdäck och ser ön krympa till en röd prick i havet.

– Tack och hej, leverpastej.

– Välkommen åter, sköna mö.

Hon skrattar och kastar med håret. Det har blivit lockigare under veckan som vi har tillbringat på Santorini. Små slingor lossnar hela tiden ur flätan, får henne att se vild ut.

– Topp tre Santorini?

Hon tittar retsamt på mig, vet att vi kommer att tycka olika.

– Okej. Ett: den svarta stranden. Två: den röda

stranden. Tre: den vita stranden.

– Jag tycker tvärtom: Först den vita, sedan den röda. Sist den svarta.

– Varför det?

– Du var så tråkig på den svarta.

– Hur kul var du själv?

– Roligare än du, din strandruggare.

Hon lägger armen om mig, håller mig hårt mot relingen. *Om inte jag var här skulle du väl ligga med allt som rör sig.* Det finns inga regler, inga läroböcker. Vi har känt varandra så länge, men aldrig varit så fria. *Om vi ville skulle vi kunna hyra ett litet hus här, bli grekiska skärgårdsdoktorer.* Havet slår i otakt mot skrovet, stänker saltvatten upp på våra solglasögon. Det enda som hörs är ytans matta dån.

– Har du hört talas om Thassos?

– Nej, hur så?

– Det var där sirenerna bodde.

– De som sjöng för sjömännen?

En snabb irritation över hennes solfräkniga ansikte.

– Ja såklart, och dödade dem.

– Ska vi åka dit?

– Jag tror det är för långt.

– Synd.

Hon rycker på axlarna.

– Det blir väl fler semestrar. Tänkte bara att du skulle tycka att det var intressant, med tanke på *din ljuva sångröst*.

Ett spotskt leende. Hennes blandning av allvar och ironi; en ständig väderväxling. Hon syftar på gospelkören som jag gick med i under våren. Efter att hon misslyckades med inträdesprovet har hon refererat till den som *floskelkören*. Och visst, man får leta länge efter banalare budskap. Men det gör mig inget, *jag ska vandra i Guds kärleks ljus*, och jag njuter av timmarna bland varma kroppar som gungar i takt.

En solbränd kille med pengabälte går runt och säljer öl ur en kylvagn. Hon ropar till sig honom – *mister!* – och betalar för två flaskor med citronskivor nedstuckna i halsarna.

Ölet skär genom de senaste dagarnas loja sötma. Vi har levt på nutella, melon och vitt vin. En grekisk sallad på stranden varje dag. Santorini har varit lugnt. Stränder i olika färger; en kornig regnbåge av vila. Varma solstolar, tidiga kvällar. En lägenhet med takterrass och varsin hyrpoppe. Vi har inte träffat några andra än tanten som ägde huset. Eller jo, strandkillarna såklart; greker, kroater, tyskar, briter,

italienare, amerikaner. Samma typ, mer eller mindre lyckad solbränna. Och alltid samma procedur; ett cirklande som landar i ett närmande, ett försök att rycka någon av oss med sig. Alltid jag som först trillar ur boet, göds mest av uppmärksamheten. På den svarta stranden, medan hon tog en simtur, följde jag med en amerikan till strandcaféet i närheten. Och plötsligt stod hon där, utanför staketet, och vrålade att vi hade kunnat bli bestulna på både pass och pengar, att jag var en idiot som lämnat våra grejer obevakade. Sorry, sa jag till amerikanen, reste mig och gick.

Som svar på piken om sångrösten försöker jag skämta:

– Då får vi väl åka till Lesbos istället?

– *Plötsligt framstår han som en gudars like* –

Det är en lek vi leker: ifyllandet av fakta.

– *just som han ska sätta sig mitt emot dig.*

Ett tag var det världens flaggor. Hon kunde säga: Vertikala fält, grönt, gult, rött. Då svarade jag genast: Mali. Nu har vi övergått till antik poesi.

Hon sätter sig mittemot mig och skrattar.

– Ja, om vi inte vore så hopplöst hetero hade vi ju kunnat gå på flatdisco!

Hon säger det som en självklarhet, som hon säger

allt hon säger.

– Har det bött några stora poeter på Ios då? Eller är det bara stora discon som gäller?

– Du får väl kolla i din kära Lonely Planet.

Hon sträcker ut vaderna, flexar fötterna. Sista kvällen på Santorini målade vi varandras naglar, sittande i plaststolar mitt emot varandra. Nu har vi rosa flipflops som matchar det glittriga lacket. Jag gräver i väskan efter guideboken, känner sanden förflytta sig på botten, de nedmalda stenblocken i min väska. Vulkaniska bergarter; lavasvart, askvitt och järnrött. Men ingen Lonely Planet, och jag vet att den inte är i ryggsäcken heller.

– Vadå, har du tappat bort den?

Hon ser anklagande på mig.

– Den ligger nog i min ryggsäck, eller din.

Jag försöker mig på ett leende, men hon ler inte tillbaka.

– Du fattar att den blev stulen på stranden, va?

Hon tittar på mig som på en olydig hund; rakt på, fast blick. Först tänker jag att hon har rätt. Jag är ju en idiot som lämnade våra grejer, även om det bara var några meter bort. Sedan inser jag hur osannolikt det är att någon skulle ha snott guideboken och läm-

nat kvar värdesakerna. Jag rycker på axlarna, försöker att inte välja väg.

– Så du bryr dig inte ens?

Hennes röst är lite för hög; ett äldre par vänder sig om. Hon märker det inte, fortsätter bara elda upp sig. Jag rycker på axlarna igen, kan inte låta bli. Det är som en spasm, en automatisk reaktion; jag är inte längre där.

– Säg förlåt!

– Förlåt.

– Säg det som att du menar det.

– *Förlåt.*

Någonting gör att hon mjuknar. Kanske är det paret fortsatta uppmärksamhet, kanske mitt tonfall. Hörs det att jag vet att det var jag som bröt mot reglerna? Och allt kunde ju ha blivit så mycket värre. Tänk om vi hade tvingats avbryta semestern, åka tillbaka till Aten och ansöka om tillfälliga pass? Och sedan skulle tre veckor redan ha gått, och vi skulle inte hunnit se något annat än Santorini på hela resan.

– Det gör inget.

Nu är hon mild, en överseende madonna.

Jag lägger huvudet i hennes knä och hon stryker mig över håret.

If you're ready for me boy, you better push the button and let me know.

Den loja slingan från barerna längs stranden får fönsterrutorna att vibrera, fastän vi är flera kilometer därifrån. Vi blev lurade att hyra en lägenhet i ett vanligt bostadsområde när vi klivit av båten. Uthyraren, en man med mustasch och pressvecksbyxor, hävdade att det var fullt på alla hotell nära vattnet. *Italian week*, sa han, *coming every year same week*. Vi frågade de andra männen på kajen, men alla gav samma svar: *Every hotel full this week*. Så vi tackade ja till pressvecksmannens erbjudande om en stor lägenhet med balkong och fullt utrustat kök, istället för att ta oss till stranden och undersöka saken själva.

Cause I ain't no hollaback girl, I ain't no hollaback girl.

Hon står framför spegeln med en sarong virad om höfterna, nynnlar med i refrängen; en klapppramsa för flickor. Rygggraden avtecknar sig tydligt, och längs

den flätan; en svullen vetelängd av hår. Fukten från havet får allt att förändras, det är ingen idé att tvätta håret längre. Saltet gör det sprött, det räcker med att skölja med färskvatten ibland. Hon lutar sig fram mot spegeln, lägger på ytterligare ett lager mascara.

Jag är klar att gå, sitter på sängkanten och bläddrar i en guidebok. Nu har vi två, en på engelska och en på svenska. Jag hittade en bilaga till en svensk rese-tidning om den grekiska övärlden på ett loungeställe vid stranden. Och Lonely Planet-boken låg i rygg-säckens toppfack, det måste ha varit jag som lagt den där. Jag läser:

– Ios är skönheten och odjuret. På natten tar det otämjda vildjuret Choras gränder i besittning och på dagen slumrar det uttröttade odjuret tungt och är ersatt av en lugn och harmonisk skönhet som smeks av den varma solen.

– Åh, så välformulerat. Särskilt det där med det otämjda vildjuret. Skrev du det idag?

– Haha, skitkul.

– Nämen, det är roligt att du äntligen har funnit ditt kall som reseskildrare. Jag har aldrig tyckt att du passar som läkare.

Hennes leende är varmt och kallt på samma gång,

tandraden vass och vit.

– Fortsätt, beordrar hon och vänder sig mot spegeln.

Jag ställer mig upp och deklamerar:

– På den sena eftermiddagen smälter de två personligheterna samman för att odjuret timmarna senare återigen ska slita sig loss och hylla Dionysos ideal om ohämmad njutning i barerna och i Choras vitkalkade gränder.

Hon fortsätter med ögonfransarna, ryggen vibrerande av skratt.

Jag närmar mig med boken i handen.

– Vill du höra den rafflande – och aningen sponsrade – upplösningen?

Hon nickar och gör några snabba rörelser med mascaraborsten, snart är tiden ute, snart kommer allt fokus vara omöjligt.

– Ok, here goes: Djurets näring heter Heineken, Amstel och Mythos och det slukar den som vatten – på stranden, i baren, på förfesten, på festen och på efterfesten.

Nu fnissar hon så att hon flämtar – du får jobba lite med prepositionerna där! – och sjunker sedan ihop på kaklet – herregud, är det ingen som läser

texterna innan de trycks!

Jag lägger mig bredvid henne, golvplattorna mot kotorna. Hånskrattet finns i mig också, bara lite mer kontrollerat. Och högtalarna spelar vidare:

A few times I've been around that track, so it's not just gonna happen like that, cause I ain't no hollaback girl, I ain't no hollaback girl.

Våra magar är lika platta och de spänns på samma sätt när vi skrattar. Högre och högre, tills vi har glömt hur det började och skrattet har övervunnit allt. Detta är vår skatt. Vi skyddar den mot omvärlden, och den oss. De mest glänsande pärlorna är hennes imitationer av kursare, lärare och påhittade karaktärer. Detta är glitterscenen; detta är hejdlösheten som finns i oss båda.

Hon rullar runt på golvet och tjuuter.

Jag rullar efter och försöker överrösta musiken, tills det knackar på fönstret.

– Girls, no scream too loud! No music too loud!

Det är pressvecksmannen. Vi rullar instinktivt ihop oss.

– Girls, no scream OK?

Som för att understryka budskapet knackar han på fönstret igen. Sedan sätter han händerna mot

rutan och försöker titta in. Vi ligger tysta och stilla som två kakelplattor.

Han verkar inte se oss, kanske är det för mörkt i lägenheten.

Så fort han har gått börjar vi om.

Hon vrider upp högtalarna på högsta volym, låter musiken slå i taket under en minut, och stänger sedan av.

– Ska vi gå ut?

Jag tänker: Det här är en klyscha. Sedan kliver jag upp på bardisken.

The time has come, don't hold back.

Den skeva melodislingan får mig att dansa som om ingen ser mig. Vad är det värsta som kan hända? Om jag ramlar landar jag i armarna på ett gäng italienska fotbollsskallar. World, the time has come. Det susar i huvudet och jag dansar bättre än någonsin. Vi har gått från ställe till ställe, druckit tequila vid varje bardisk. Lite salt i gropen mellan tumme och pekfinger, en flammande värme och sedan en citronklyfta.

Ingen tyngd, bara energi.

Dansgolven har tätat med mörkret och vi har följt strömmarna, dragits med längs kullerstensgränderna. Ett antikt torg fyllt med trängande kroppar, ett prång med ett hånglande par mot kalkade väggar. Ingenting spelar längre någon roll. *Italian week, coming every year same week*, sa pressvecksmannen. Och vi vet inte varför, men det är bara killar här. Så vi dansar med dem på bardisken, sedan är det en som jag hånglar med. Puh the button. Rösten är i mitt huvud och jag ser hur vi hånglar i takt. Bredvid mig hånglar hon med en kille i glansig pikétröja, och vi är så många på bardisken att vi måste röra oss exakt likadant för att alls kunna göra det.

My finger is on the button.

Killen är snygg och hånglar bra, men vi blir hela tiden knuffade mot varandra och till slut kan vi inte ens pricka varandras munnar.

– *You are sisters?* säger han och pekar på henne. *You look same.*

– *What*, säger jag, fastän jag hörde. *Can you give me a drink?*

– *What*, säger han. *You have same hair style.*

– *A drink*, säger jag.

Han nickar och hoppar ner framför disken.

Nedanför är ett hav av killar, och plötsligt förstår jag innebörden av att stå på scen. Flätan piskar mot ryggen, jag dansar som om jag aldrig gjort något annat. En tredje italienare rör vid min arm, säger *come on girl*, och på andra sidan har hon och hennes italienare slutat hångla. Så känner jag hans arm runt midjan, samtidigt som jag ser min egen italienare hoppa upp med två shotglas i handen. Det gör inget, tänker jag, vi dansar ju så bra allihop, och en av italienarna kysser mig så att det smakar blod i munnen. Över axeln ser jag hur den andre erbjuder henne ett shotglas, jag noterar att han inte har glansig tröja på sig, och inser att det måste vara hennes italienare jag just kysst.

Strax ser jag hennes fläta försvinna över dansgolvet, kvickt som en pil mellan utsträckta händer. Jag hoppar ner från bardisken och försöker fösa mig fram genom massan, men dansgolvet är fyllt av motvilliga kroppar. En lukt av hunger och eau-de-cologne, de släpper inte fram mig.

Hon är borta i natten, torget myllrar av folk.

Jag borde ge mig av mot lägenheten. Leta rätt på henne, säga förlåt.

– *Hey girl, what are you looking for?*

En vakt betraktar mig uppmärksamt, som om han verkligen undrade.

Jag lutar mig mot väggen. Även detta är en klyscha, tänker jag.

– *I don't know.*

– *You'll have to find out then.*

Han fortsätter mönstra mig, min puls slår mot väggen.

– *My shift is over now. I live there, in that building.*

Med en nickning låter han mig förstå vilken.

– *OK, let's go.*

Efteråt ligger vi bredvid varandra och tittar upp i taket. Sprickorna löper som brustna kapillärer, färgen flagar i hörnen. Lådan bredvid sängen är fylld med kondomer och på nattduksbordet står en väckarklocka som visar 05:00. Jag vet att hon kommer att ringa polisen om jag inte är tillbaka när det ljusnar, så jag sträcker mig efter trosorna.

Han försöker kyssa mig, men jag viker undan. Han griper tag i mitt hår. Flätan är upplöst, håret flyter fritt. Det gör lite ont, jag skulle vilja stanna.

– *Maybe tomorrow, säger jag och ler.*

När jag snirklar mig ner genom trapphuset tänker jag: Det här är anledningen till att folk åker till Ios. Nere på torget har några av klubbarna fortfarande öppet, men trängseln är försvunnen. Kvar ligger plastglas, parasoll och champagnekorkar. En söt, nästan rutten lukt över alltihop. Jag ser mig omkring. Går det att ta en taxi? Det är tre obelysta kilometer till vår lägenhet, de andra nätterna har vi gått tillsammans. Det enda fordonet på torget är en sopbil som måste ha lirkat sig in i de smala gränderna.

Det är bara att börja gå och hoppas på det bästa.

Först: butiker med neddragna ståljalusier, hängande gatlyktor och lukten av överstånden fest. Sedan: mörk bilväg och flipflopsandaler som kippar mot hälarerna.

En supermarket med betongparkering, en enorm fotbollsplan.

Två höga pinjeträd på varsin sida om en gallergrind.

Till sist: bostadsområdet.

– Var fan har du varit?

Hon kommer emot mig när jag öppnar dörren,

blommande av raseri. Händerna knutna, håret en fuktig gloria. World, the time has come. Bomullslinnet fladdrar lite i brisen från balkongen. Don't hold back. Vad ska jag säga?

– Alltså, jag tänkte att eftersom du bara gick ...

Jag hör hur dumt det låter. Hon ställer sig tätt intill, vrålar:

– Du är så jävla egoistisk! Den enda du någonsin tänker på är dig själv!

Jag vänder bort blicken

Hon griper tag om mitt ansikte, handflatorna glödande mot mina kinder.

– Nu ska du lyssna, för en gångs skull lyssna!

Jag stirrar på henne, det enda jag kan. Läpparna är vita, ögonen rödgråta. Det rycker i musklerna runt munnen. Kanske är det snart över?

– Förlåt, viskar jag.

Hennes linne har halkat ner på ena axeln, senorna vibrerar.

– Säg det igen.

– Förlåt.

– Du är så jävla dum i huvudet. Du får aldrig göra såhär igen. Lova det!

Men vad är det jag har gjort? Jag kan inte längre

minnas, huvudet är tomt, det enda som återstår är en melodislinga: *The time has come, don't hold back.*

Det är sant, jag *är* en idiot.

– Jag ska inte göra så igen.

– För jag ska lära mig att inte vara så jävla egoistisk.

– Va?

– Säg det!

Hon liknar en lärare på gränsen till genombrott med klassens trögaste elev. *Don't hold back.* Hennes egen idiot. *The time has come.* Rummet är fyllt av vansinne. *Don't hold back.* Det kommer att välla ut över torgen och gränderna, över gatuförsäljarna och stränderna, tills hela den grekiska övärlden tuggar fradga. Om inte jag ställer allt till rätta. *The time has come.* Jag mumlar:

– För att lära mig att inte vara så egoistisk.

– Vad sa du? Jag hör inte!

Jag är inte längre där, bara rösten kvar.

– Men snälla, lägg av nu. Jag har ju sagt förlåt.

– Det tror jag inte ett skit på. Du vill bara att jag ska lugna ner mig så att du kan fortsätta med din underbara egotripp. Fan, jag visste att det skulle bli såhär!

Då rör sig mina armar.

De vräker bort hennes händer och knuffar till henne så att hon ramlar omkull på kaklet. Det kommer blod, kanske ur hennes mun, eller är det min? Jag vet inte om hon skriker, eller om det är jag som gör det.

Jag hör ljudet av sirener.

www.dockhaveri.se